

ALLEGIANT
DIVERGENT③: FORNYEREN

er oversat fra engelsk efter
ALLEGIANT

Tekst © 2013 Veronica Roth

By arrangement with Ia Atterholm Agency and HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Omslag: Joel Tippi

Faktionslogoer: Rhythm & Hues Design

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Grafisk tilrettelægning: Kat:Art

Bogen er sat med Times New Roman PS og Sackers Gothic
2. udgave, 1. oplag

Trykt 2016 af CPI – Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771653069

www.alvilda.dk

TILEGNET JO,
SOM STØTTER OG VEJLEDER MIG.

Foto: Nelson Fitch

Veronica Roth er født i 1989 og opvokset i en forstad til Chicago. I sin skoletid skrev hun det, der senere blev til ”Divergent”-trilogien. Serien er udgivet på 47 sprog og er solgt i 35 mio. eksemplarer verden over. Filmatiseringerne af de to første bøger har haft premiere, og der er planlagt yderligere to film i serien – den næste kan ses i biografen i foråret 2016.

ETHVERT SPØRGSMÅL, SOM KAN BESVARES, SKAL
OVERVEJES OG OM MULIGT BESVARES.
ULOGISKE TANKEMØNSTRE SKAL UDFORDRES, SÅ
SNART DE VISER SIG.
FORKERTE SVAR SKAL KORRIGERES.
KORREKTE SVAR SKAL EFTERPRØVES OG
BEKRÆFTES.

FRA INTELLIGENTSIAFAKTIONENS MANIFEST

FEM SKÆBNER.
ÉT VALG.

PURITANERNE
DE USELVISKE

SANDDRU
DE ÆRLIGE

PACIFISTERNE
DE FREDELIGE

INTELLIGENTSIA
DE LÆRDE

SKYTSENGLENE
DE FRYGTLØSE

KAPITEL ET

TRIS

Hendes ord giver genlyd i mit hoved, mens jeg traver op og ned ad gulvet. *Mit navn skal være Edith Prior. Og der er meget, jeg glæder mig til at glemme.*

Vi er tilbage i vores fængselscelle i Intelligentsias hovedkvarter.

“Og du har aldrig set hende før? Ikke engang et billede af hende?” Christina ligger på sin briks med en stor pude under det sårede ben. Hun blev ramt af et skud, da vi gjorde et desperat forsøg på at vise vores by den hemmelige videooptagelse. På det tidspunkt havde vi ingen anelse om, hvad den ville afsløre, eller at den ville fjerne hele fundamentet for vores tilværelse. Vores faktioner, vores identiteter. “Kunne hun være din bedstemor? Eller en tante eller sådan noget?”

“Nej, har jeg jo sagt,” siger jeg og vender om, da jeg endnu en gang er nået helt hen til væggen. “Prior er – *var* – min fars navn, så det må have været en fra hans familie. Men Edith er et puritanernavn, og min fars familie må have været intelligentsianere, så ...”

“Så hun må have været meget ældre.” Cara støtter sit hoved mod væggen. Fra min vinkel ligner hun fuldstændig sin bror, Will, min ven, som jeg skød. Så retter hun sig op, og

hans genfærd er væk igen. “Et par generationer længere tilbage. En gammel slægtning måske ...?”

“Slægtning ...” Ordet føles gammelt og støvet, som en smuldrende mursten. Jeg rører ved cellens væg, da jeg vender mig om. Den er kold og hvid.

Min gamle slægtning. Og det, hun har efterladt mig, er: frihed fra faktionerne. Og en viden om, at min identitet som divergent har langt større betydning, end jeg forestillede mig. Min eksistens er et signal om, at vi skal forlade byen og tilbyde vores hjælp til dem, der er uden for den – hvem det så end er.

“Jeg vil vide det.” Cara tager en hånd op til ansigtet. “Og jeg har brug for at vide, hvor længe vi har været her. Gider du godt holde op med at vade frem og tilbage, bare *et* minut?”

Jeg standser op midt i cellen og ser bebrejdende på hende.

“Undskyld,” mumler hun.

“Det er okay,” siger Christina. “Vi har været her alt for længe.”

Det er flere dage siden nu, at Evelyn ved hjælp af nogle få kortfattede kommandoer fik bugt med kaosset i Intelligentias forhal og fik alle fangerne anbragt i celler på tredje etage. En faktionsløs kvinde plejede vores sår og gav os noget smertestillende, og siden da har vi spist og taget bad adskillige gange, men ingen har villet fortælle os, hvad der foregår udenfor. Uanset hvor indtrængende jeg har bedt dem om det.

“Jeg forstår ikke, hvor Tobias bliver af,” siger jeg og sætter mig tungt på kanten af min briks. “Hvor kan han *være*?”

“Måske er han stadig vred på dig over, at du gik bag hans ryg og samarbejdede med hans far?” foreslår Cara.

Jeg stirrer på hende.

“Så smålig er Four sgu ikke,” siger Christina – enten for at irrettesætte Cara eller for at opmuntre mig. “Han har sikkert

travlt med et eller andet. Han sagde jo, at du skulle stole på ham.”

Da tumulterne stod på, da alle råbte i munden på hinanden, og de faktionsløse prøvede at skubbe os hen mod trappen, holdt jeg fast i kanten af hans skjorte, for at han ikke skulle blive væk for mig. Han tog fat om mine håndled og skubbede mig væk, og disse var ordene, han sagde: *Stol på mig. Gå hen, hvor de siger, du skal gå hen.*

“Det er det, jeg prøver på,” siger jeg, og det passer. Jeg prøver virkelig at stole på ham. Men hele min krop, hver eneste celle i den, skriger efter frihed, ikke bare frihed fra denne celle, men frihed fra det fængsel, byen udenfor udgør.

Jeg skal og må se, hvad der er uden for hegnet.

KAPITEL TO

TOBIAS

Jeg kan ikke gå gennem disse gange uden at tænke på den tid, jeg tilbragte som fange her. Barfodet og med voldsomme smerter, hver eneste gang jeg bevægede mig. Og sammen med det minde er der også andre: mindet om, hvordan jeg ventede på, at Beatrice Prior skulle gå i døden; om mine næver, der hamrede mod døren; om hendes ben, der hang og dinglede fra Peters arme, da han fortalte mig, at hun ikke var død, kun bedøvet.

Jeg hader det her sted.

Her er ikke rent og pænt, som dengang det var Intelligentsias kompleks. Det er blevet hærget af krig. Der er skud huller i væggene, og det flyder med glasskår fra elektriske pærer alle vegne. Der er beskidte fodaftryk under mig og flakkende lys over mig, da jeg går hen til hendes celle. Ingen prøver at stoppe mig, for jeg bærer de faktionsløses symbol på mit armbind – en tom cirkel – og enhver kan se, at jeg ligner Evelyn. Tobias Eaton var et navn, jeg skammede mig over, og nu er det blevet et, der giver mig magt.

Tris sidder sammenkrummet på gulvet derinde, skulder ved skulder med Christina, og over for Cara. Min Tris burde se lille og bleg ud – hun *er* lille og bleg – men faktisk fylder hun hele rummet.

Hun ser mig med sine store, runde øjne, og i næste sekund er hun på benene, har slået armene om livet på mig og trykker sit ansigt mod mit bryst.

Med den ene hånd giver jeg hendes skulder et klem, mens jeg med den anden stryger hende over håret og bliver mindet om, at det ikke længere dækker hendes nakke. Jeg var glad, da hun fik klippet det, for det er en krigers frisure og ikke en lille piges, og jeg vidste, at det var, hvad hun havde brug for.

“Hvordan slap du ind?” spørger hun med dæmpet stemme.

“Jeg er Tobias Eaton,” siger jeg, og hun ler.

“Nå ja, det glemmer jeg hele tiden.” Hun rykker en lille smule baglæns, så hun kan se på mig. Der er et anstrøg af noget usikkert i hendes øjne, som om hun er en bunke tørre blade, klar til at blive spredt af vinden. “Hvad sker der derude? Hvorfor var du så længe om at komme?”

Hun lyder desperat. Tryglende. Det er muligt, at jeg har ubehagelige minder om stedet her, men hendes minder må være meget værre. Den tunge gang til hendes egen henrettelse, hendes brors forræderi, det serumfremkaldte mareridt. Jeg må se at få hende ud herfra.

Cara ser op, nysgerrigt. Jeg føler mig ubehageligt til mode, som om jeg er kommet til at tage min egen hud forkert på, og den ikke længere sidder, som den skal. Jeg bryder mig ikke om at have publikum.

“Evelyn holder byen i et jerngreb,” siger jeg. “Ingen får lov til at gøre noget som helst uden hendes tilladelse. Hun holdt en tale for et par dage siden, om hvor vigtigt det er, at vi står samlet mod vore undertrykkere – dem udenfor.”

“Undertrykkere?” Christina hiver en lille ampul op af lommen og tømmer den i munden – smertestillende medicin for skudsåret i benet, går jeg ud fra.

Jeg stikker hænderne i lommen. “Evelyn – og en hel masse andre, faktisk – kan ikke se nogen grund til, at vi skal

forlade byen for at hjælpe nogle mennesker, som har anbragt os her for at kunne bruge os senere. De synes, at vi har nok at gøre med at redde byen og løse vores egne problemer. Og det er selvfølgelig *min* udlægning,” siger jeg. “Jeg går ud fra, at det er en holdning, som passer min mor ganske godt, for så længe der er styr på os, er det hende, der har magten. Den mister hun jo, i samme øjeblik vi forlader byen.”

Tris himler med øjnene. “Nej, selvfølgelig foretrækker hun den løsning, der er bedst for hende selv.”

“Men der er altså noget om det, hun siger.” Christina krummer fingrene om den lille ampul. “Jeg siger ikke, at jeg ikke har lyst til at forlade byen og se, hvad der er udenfor, men vi har sgu nok at tage os af her. Og hvordan skal vi bære os ad med at hjælpe en masse mennesker, vi slet ikke kender?”

Tris grubler, mens hun bider sig i indersiden af kinden. “Jeg aner det ikke,” indrømmer hun.

Jeg kigger på uret. Klokkeren er tre. Jeg har været her alt for længe. Længe nok til at gøre Evelyn mistænksom. Jeg sagde til hende, at jeg ville slå op med Tris, at det ikke ville vare ret længe. Jeg ved ikke helt, om hun troede på mig.

“Hør her,” siger jeg. “Jeg kom egentlig mest for at advare dig – retssagerne mod de indsatte begynder meget snart. De vil give jer alle sammen sandhedsserum, og hvis det virker, så bliver I dømt for forræderi. Og det vil vi gerne undgå, går jeg ud fra.”

“Dømt for *forræderi*?” knurrer Tris. “Hvordan kan det være forræderi at afsløre sandheden om vores by?”

“Det var en oprørske handling, rettet mod vores ledere,” siger jeg. “Evelyn og hendes tilhængere ønsker ikke at forlade byen. Og de er ikke spor glade for, at du viste den video.”

“De er ligesom Jeanine!” Hun knytter næverne og kigger omkring sig, men der er ikke noget at slå på. “Parate til at

gøre hvad som helst for at undertrykke sandheden. Og hvorfor? For at de kan spille konger i deres egne små verdener. Hold kæft, hvor er det åndssvagt.”

Jeg siger ikke noget, men på en måde er jeg enig med min mor. Uanset om jeg er divergent eller ej, så skylder jeg ikke nogen uden for byen noget som helst. Jeg er ikke sikker på, at jeg har lyst til at overlade mig selv til dem, for at de kan løse menneskehedens problemer, hvad det så end skal betyde.

Men på den anden side er jeg desperat efter at forlade byen, så desperat som et dyr i en fælde, parat til at gnave sig gennem tremmerne.

“Det er muligt,” siger jeg forsigtigt. “Men hvis sandhedserummet virker på jer, så bliver I dømt.”

“Hvis det virker?” Caras øjne bliver smalle.

“Divergent.” Tris peger på sit hoved. “Det har du ikke glemt, vel?”

“Fascinerende.” Cara skubber et par løse hår tilbage på plads i knuden i nakken. “Men usædvanligt. Ifølge min erfaring er der ikke mange divergenter, der kan modstå sandhedserummet. Det undrer mig, at *du* kan.”

“Ja, det undrer dig – og alle de andre intelligentsianere, der har haft fornøjelsen af at stikke nåle i mig,” siger Tris irriteret.

“Måske skulle vi lige koncentrere os om det væsentlige,” siger jeg. “Jeg gider ikke befri jer fra fængslet, hvis jeg kan blive fri.”

En pludselig længsel efter tryghed får mig til at række ud efter Tris, og hendes hånd kommer min i møde. Hun og jeg er ikke af den slags, der bare rører ved hinanden uden at tænke over det. For os er hver eneste berøring vigtig – en betydningsfuld begivenhed, der giver os energi og bringer lettelse.

“Ja, okay,” siger hun, nu mere dæmpet. “Det lyder, som om du har en plan?”

“Jeg vil få Evelyn til at lade dig være den første af jer tre, der afgiver forklaring,” siger jeg. “Du skal bare finde på en løgn, der renser både Christina og Cara for mistanke, og så fortælle den, når de har givet dig sandhedsserum.”

“Hvad skulle det være for en løgn?”

“Det havde jeg tænkt mig, at *du* skulle finde ud af,” siger jeg. “Eftersom du er bedre til at lyve, end jeg er.”

I det øjeblik jeg siger ordene, ved jeg godt, at jeg træder på et par ømme tæer, både hendes og mine. Hun har løjet for mig mange gange. Hun lovede mig, at hun ikke ville gå i døden, da Jeanine krævede, at en divergent skulle ofre sig, men hun gjorde det alligevel. Hun sagde, at hun ville blive hjemme under intelligentsianernes angreb, og ikke desto mindre fandt jeg hende i Intelligentsias hovedkvarter, hvor hun arbejdede sammen med min far. Jeg forstår godt, hvorfor hun gjorde, som hun gjorde, men der er stadig ar, der ikke er helet endnu.

“Ja, okay.” Hun ser ned på sine sko. “Jeg skal nok finde på noget.”

Jeg lægger min hånd på hendes arm. “Jeg snakker med Evelyn om din retssag. Jeg prøver, om jeg kan få den fremskyndet.”

“Tak.”

Lige nu føler jeg en trang – en efterhånden velkendt trang – til at vriste mig fri af min krop og tale direkte til hendes sind. Det er den samme trang, går det op for mig, der får mig til at ville kysse hende, hver eneste gang jeg ser hende, fordi hver eneste millimeter, der er imellem os, er forbandet irriterende. Vores fingre, som fandt hinanden for lidt siden, holder nu fast i hinanden – hendes håndflader er klæbrige af sved, mine er ru af at have grebet fat i lidt for mange håndtag

på lidt for mange kørende tog. Nu ser hun lille og bleg ud, men hendes øjne minder mig om store, åbne himmelstrøg, jeg aldrig har set – kun drømt om.

“Hvis I skal til at kysse, så sig lige til først, så jeg kan nå at kigge den anden vej,” siger Christina.

“Det skal vi,” siger Tris. Og det gør vi.

Jeg lægger en hånd mod hendes kind for at holde hende i ro, så jeg kan mærke kysset. Mærke alle de steder, hvor vores læber rører hinanden, og de steder, hvor der stadig er afstand. Og i sekunderne efter kysset nyder jeg den luft, vi deler – og følelsen af hendes næsetip, der strejfer min. Jeg skal lige til at sige noget, men synes så alligevel, at det er lidt for intimt. Et øjeblik efter bliver jeg enig med mig selv om, at jeg er ligeglad.

“Lige nu ville jeg ønske, at vi var alene,” siger jeg, mens jeg går baglæns hen mod cellens dør.

Hun smiler. “Sådan har jeg det næsten hele tiden.”

Det sidste, jeg ser, inden jeg lukker døren, er Christina, der lader, som om hun er ved at kaste op, mens Cara ler, og Tris står med hænderne ned langs siden.

KAPITEL TRE

TRIS

“Jeg synes, I er nogle idioter, alle sammen.” Mine hænder ligger i skødet. De er knyttede, som et sovende barns. Min krop er pumpet fuld af sandhedsserum. Mine øjenlåg er svedige. “I burde takke mig i stedet for at forhøre mig.”

“Skulle vi takke dig for at have trodset dine faktionslederes anvisninger? Takke dig for at have prøvet på at hindre en af din faktions ledere i at dræbe Jeanine Matthews? Er det måske ikke en forræders opførsel?” Evelyn Johnson spytter ordene ud, som en slange spytter gift. Vi befinder os i Intelligentsia-kompleksets mødesal, hvor retssagerne finder sted. Jeg har nu været fange i mindst en uge.

Jeg kan se Tobias, som står halvt skjult bag sin mor. Lige siden de satte mig i stolen her og låste mine plastic-håndjern op, har han gjort sig umage for ikke at komme til at se på mig. Men nu fanger han mit blik et kort sekund. Det er nu, jeg skal til at lyve.

Nu, da jeg ved, at jeg kan gøre det, er det ikke så svært. Ikke sværere end at skubbe virkningen af sandhedsserummet i mit hoved til side.

“Jeg er ikke nogen forræder,” siger jeg. “På det tidspunkt troede jeg, at Marcus handlede på vegne af den koalition, de

faktionsløse og skytsenglene havde dannet. Eftersom jeg var afskåret fra at deltage i kampen som soldat, var jeg kun glad for at kunne hjælpe ham på andre måder.”

“Hvorfor var du afskåret fra at deltage i kampen som soldat?” Jeg kan se Evelyns hår som en silhuet mod lysstofrørens skarpe skær bag hende. Hendes ansigt kan jeg ikke se, og jeg kan ikke fokusere på noget som helst i mere end et sekund ad gangen, før sandhedsserummet igen begynder at opluge mig.

“Fordi ...” Jeg bider mig i læben, som om jeg prøver at hindre ordene i at komme væltende ud. Jeg ved ikke, hvordan jeg er blevet så god til at spille komedie, men det er jo ikke så meget anderledes end at lyve, og det har jeg altid været god til. “Fordi jeg gik i panik, hver gang jeg fik en pistol i hånden, okay? For sådan har jeg haft det lige siden ... jeg skød ham. Min ven, Will ...”

Evelyn kniber øjnene endnu mere sammen. Jeg er næsten sikker på, at hun ikke har den mindste lillebitte smule sympati for mig.

“Marcus fortalte dig altså, at han gjorde det på min ordre?” spørger hun. “Og du troede på ham, selv om du udmærket var bekendt med hans ikke helt problemfri forhold til såvel skytsenglene som de faktionsløse?”

“Ja.”

Hun ler tørt. “Jeg begynder at forstå, hvorfor du ikke valgte Intelligentsia.”

Det prikker i mine kinder. Jeg har lyst til at slå hende, og sådan er der sikkert mange andre her i salen, der også har det, selv om de aldrig ville indrømme det. Evelyn har forvandlet byen til et fængsel, kontrolleret af bevæbnede faktionsløse, der patruljerer i gaderne. Hun ved godt, at den, der har våbenene, har magten, og nu, da Jeanine Matthews er død, er der ingen, der kan tage den fra hende.

Fra den ene diktator til den næste. Det er sådan, vores verden ser ud nu.

“Hvorfor fortalte du ikke nogen om det?” spørger hun.

“Fordi jeg ikke ville afsløre min svaghed,” siger jeg. “Og fordi Four ikke måtte vide, at jeg arbejdede sammen med hans far. Jeg vidste, at han ikke ville bryde sig om det.” Jeg kan mærke, at der er nye ord på vej, hentet frem af sandhedsserummet. “Jeg kom til jer med sandheden om vores by og grunden til, at vi befinder os i den. Og hvis ikke du ønsker at takke mig for det, så kunne du i det mindste gøre noget ved det i stedet for at sidde på toppen af den bunke lort, du har samlet dig, og lade, som om det er en trone!”

Evelyns hånlige smil stivner, som om hun lige har smagt på noget meget ubehageligt. Hun læner sig frem mod mig, så hendes ansigt er tæt på mit, og for første gang lægger jeg mærke til, hvor gammel hun er. Jeg kan se de rynker, der omkranser hendes øjne og mund, og den usunde kulør, der er kommet af at spise for lidt i alt for mange år. Ikke desto mindre er hun smuk, ligesom sin søn. Det har ikke engang underernæringen kunnet ændre på.

“Jeg gør skam noget ved det,” siger hun med rolig stemme og så dæmpet, at jeg dårligt kan høre hende. “Jeg var puritaner. Jeg har kendt sandheden meget længere, end du har, Beatrice Prior. Jeg ved ikke, hvordan du klarer det her, men jeg kan love dig for, at der ikke vil være en plads til dig i min nye verden, og slet ikke sammen med min søn.”

Jeg kommer til at smile en smule. Det burde jeg selvfølgelig ikke have gjort, men med det stads, jeg har i årene, er mimik og kropssprog sværere at styre end ord. Hun tror, at Tobias er hendes nu. Det er ikke gået op for hende, at han er sin egen.

Evelyn retter sig op og lægger armene over kors.

“Sandhedsserummet har vist, at du muligvis er et fjols,

men du er ikke nogen forræder. Afhøringen er forbi. Du kan gå.”

“Hvad med mine venner?” Min stemme er sløret. “Christina og Cara. De har heller ikke gjort noget.”

“Dem tager vi os af senere. Snart.”

Jeg rejser mig med besvær. Serummet har gjort mig svag og svimmel. Jeg ser mig om efter udgangen, men kan ikke se den, fordi salen er tæt pakket af mennesker. Så er der en, der tager min arm, en fyr med varm, brun hud og et stort smil – Uriah. Han hjælper mig hen til døren. Folk begynder at snakke.

+ + +

Uriah fører mig hen til elevatorerne. En af dørene går op, straks han rører ved knappen, og jeg følger efter ham derind, stadig ikke helt sikker på benene. Så snart døren er lukket, siger jeg: “Var det for meget, det med lortet og tronen?”

“Nej da. Hun ved godt, at du hader hende. Hun var snarere blevet mistænksom, hvis du ikke havde sagt det.”

Forventningen om, hvad der skal ske, får alting inden i mig til at dirre af energi. Jeg er fri. Vi skal finde en vej ud af byen. Slut med at trave op og ned ad gulvet i cellen, mens jeg venter på, at fangevogterne skal komme med de svar, jeg alligevel aldrig får.

Her til morgen fortalte vogterne mig en smule om det nye, faktionsløse samfund. Det er et krav, at tidligere faktionsmedlemmer flytter tættere på Intelligentsias hovedkvarter og blander sig med de andre. Der må ikke være mere end fire personer fra samme faktion i hver bolig. Vores påklædning skal vi også blande. Af samme grund har jeg allerede fået udleveret en gul pacifistskjorte og et par sorte sanddrukbukser.

“Og så skal vi denne vej ...” Uriah fører mig ud af elevatoren. Denne etage er helt af glas, også væggene. Sollyset brydes i glasset og kaster små regnbuer hen over gulvet. Jeg skærmer øjnene med den ene hånd og følger efter Uriah hen til et langt, smalt rum med senge langs begge vægge. Ved siden af hver seng er der et glasskab til tøj og bøger og et lille bord.

“Det var sovesal for Intelligentsias aspiranter,” siger Uriah. “Jeg har allerede reserveret senge til Christina og Cara.”

På en seng lige inden for døren sidder tre piger med røde skjorter på – pacifister, gætter jeg på – og på en af de andre senge ovre ved den anden væg ligger en ældre kvinde med brillerne dinglende fra det ene øre – sandsynligvis en af intelligentsianerne. Jeg burde holde op med at sætte folk i faktionskasser, så snart jeg ser dem, men det er en gammel vane, og den er svær at slippe af med.

I det fjerneste hjørne lander Uriah på en af sengene, og jeg sætter mig på sengen ved siden af ham. Glad for omsider at være fri og afslappet.

“Zeke siger, at det somme tider kan tage lidt tid, før de faktionsløse får færdigbehandlet frifindelser, så de kommer nok ud senere,” siger Uriah.

Alle dem, der betyder noget for mig, vil være ude af fængslet inden aften, og det er jeg virkelig lettet over. Men kun indtil jeg kommer i tanker om Caleb. Han er der stadig, for alle ved, at han var en af Jeanine Matthews lakajer, så ham vil de faktionsløse aldrig løslade. Men hvor langt de vil gå for at slette de spor, Jeanine har sat sig på byen, ved jeg ikke.

Jeg er ligeglad, tænker jeg. Men det passer ikke. Han er stadigvæk min bror.

“Godt,” siger jeg. “Tak, Uriah.”

Han nikker, læner sig tilbage og støtter hovedet mod væggen.

“Hvordan har du det?” spørger jeg. “Jeg mener ... Lynn ...”

Lynn og Marlene og Uriah var venner, allerede da jeg lærte dem at kende, og nu har han mistet dem begge to. Jeg synes, jeg måske kan forstå, hvordan han har det; jeg har trods alt også mistet to venner. Albert bukkede under for introduktions-turneringens pres, og Will blev offer for simulationsangrebet og mine forhastede reaktioner. Men jeg bilder mig ikke ind, at det er den samme smerte, vi deler. Om ikke andet havde Uriah kendt sine venner i meget længere tid, end jeg havde kendt mine.

“Jeg har ikke lyst til at snakke om det.” Uriah ryster på hovedet. “Jeg vil helst ikke engang tænke på det. Jeg vil bare se at komme videre.”

“Okay. Det forstår jeg godt. Men du må sige til, hvis jeg ...”

“Ja.” Han smiler til mig og rejser sig. “Og har du så, hvad du skal bruge her? Jeg har en aftale med min mor i aften, og jeg må se at komme af sted. Hov, det havde jeg nær glemt – jeg skulle spørge fra Four, om du vil mødes med ham lidt senere.”

Jeg retter mig op. “Okay? Hvorhenne? Og hvornår?”

“Millenniumparken. På plænen. Lidt efter klokken ti.” Han sender mig et skævt smil. “Men pas nu på, du ikke bliver så ivrig, at dit hoved springer i luften.”